

[P. A. Poulsen (Stenderup).]

det, at den Redegørelse, som den højtærede Undervisningsminister gav ved dette Lovforslags Fremsættelse, var ualmindelig klar og dybtgaaende. Tillige er de Bemærkninger, der følger med Lovforslaget, særdeles fyldestgørende. Det er derfor paa en Maade let at være Ordfører i dette Spørgsmaal, saa meget mere som Lovforslaget i sig selv er saare tiltalende — ja, jeg tør næsten sige af livsvigtig Karakter for vort Land. Man kommer vist derfor ikke helt galt af Sted, hvis man spaar Lovforslaget om Skolelæger en let Gang gennem Rigsdagen.

I mange danske Hjem mærker man nu saa meget til Følgerne af de sidste Aars vanskelige Forhold med Rationering og Restriktioner, at der nemt kan slaas noget i Stykker, som ikke saa let lader sig rette op igen, men kan blive skæbnesvangert for den opvoksende Slægts Sundhed. Det tjener derfor til Ære for Foreningen til Skolehygiejnens Fremme, Foreningen af Skolelæger uden for København, Foreningen af kommunalt ansatte Skolelæger i København, Danmarks Lærerforening og Danske Kvinders Nationalraad, at de har, om jeg saa maa sige, baaret Ved til Baalet og faaet den højtærede Undervisningsminister til at komme til Rigsdagen med nærværende Lovforslag, der efter min Mening, som allerede sagt, er af livsvigtig Karakter.

At det rundt regnet vil koste Staten en 800 000 eller 900 000 Kr. eller med andre Ord Halvdelen af en Udgift paa 4 Kr. pr. skolesøgende Barn om Aaret, kan vel ikke afskrække. Jeg tror ikke, det kan virke afskrækkende paa nogen, der forstaar, hvad det drejer sig om, nemlig vort Lands dyreste Eje, vore Børn. Her er saa sandelig Tale om Landvinding af en Art, som er fremtidsbestemmende for det danske Folk som Helhed.

Som nævnt i § 11, Stk. 2, yder Staten 50 pCt. af en Udgift paa indtil 4 Kr. aarlig pr. Barn, hvis der er ansat en særlig Skolesundhedsplejerske, og af 3 Kr. aarlig pr. Barn, dersom der ikke er ansat en saadan. Det vil være ønskeligt, at man søger at slutte sig sammen i Kredse, saa at en Skolesundhedsplejerske kan blive knyttet til Skolelægeordningen, da en saadan Kvinde har store Forudsætninger for at komme i nær Kontakt med de Hjem, hvor der er Børn, som trænger til særlig Hjælp.

Resten af Udgifterne paahviler i København og Købstæderne Kommunen og for den Fællesordnings Vedkommende, der foreslaas i § 10, Stk. 3, Amtets Skolefond, dog saaledes at Udgifterne bæres af Amtsraads-

kredsene alene, hvilket er naturligt, da Byerne bærer deres Part alene. Honoraret til Amtslægen, som har Tilsyn med Skolelægerne, sættes til 10 Øre pr. Barn, dog ikke over 1 500 Kr. aarlig, og bæres af Statskassen alene.

I § 1 staar der, at Skolelægeordningen skal gøres obligatorisk og indføres i alle Kommuner. Med prisværdig Klarhed bestemmes det, at Undersøgelsen skal gælde alle: Børnene, Lærerne og det øvrige Personale, der hører under Skolen, saasom Skolebetjente og Rengøringskoner. Det sidste maa ikke overses, thi det har ofte været saadan — jeg tænker her paa landlige Forhold, som jeg kender bedst —, at man satte Folk, der ikke var særlig raske eller arbejdsdygtige, til at gøre rent i Skolerne; saa tjente saadanne Mennesker en lille haardt tiltrængt Skilling, og det var jo egentlig saare prisværdigt, men ikke altid saa vel betænkt. At der nu ogsaa kommer Kontrol paa dette Omraade, finder jeg betryggende.

Der staar endvidere i § 1, Stk. 1, at „Børns Udeblivelse fra Skolelægens Undersøgelse betragtes som Skoleforsømmelse og behandles i Folkeskolen efter Reglerne i Lov Nr. 160 af 18. Maj 1937 § 48“. Jeg tager maaske fejl, men jeg er ligesom lidt bange for, at Bestemmelsen i dette Tilfælde er lidt for vag, for det maatte jo nødigt ske, at nogen smuttede udenom — man kan jo regne med, at det i de fleste Tilfælde vilde blive Børn fra Hjem, hvor Kontrol var særlig nødvendig. Men det er maaske et af de Spørgsmaal, der egner sig bedst til Drøftelse i et Udvalg, og nu hører jeg jo, at et saadant vil blive foreslaaet nedsat.

Jeg standser ogsaa ved Stk. 4 i § 1, hvor der staar, at „Skolelægen har Adgang til alle under hans Tilsyn staaende Skoler og kan forlange sig alle Lokalteter, der benyttes af Eleverne, forevist“. Det synes mig at være ret og rimeligt, at en Skolelæge, der skal kontrolere Sundhedstilstanden hos Børnene, ogsaa fører Tilsyn med eller kontrolerer de Lokaler og Rum, hvor Børnene skal opholde sig, kort sagt faar et vist Tilsyn med de hygiejniske Forhold i Skolerne. Men det skulde vel egentlig ogsaa være betryggende nok, da ingen kan være mere interesseret i disse Forhold end netop Skolelægen. Jeg forstaar imidlertid af Bemærkningerne til Lovforslaget, at vi tillige som hidtil skal have Kredslægen som tilsynsførende her. Det er næsten for meget af det gode. Først kommer maaske Skolelægen og ser Lokalerne efter, derefter Kredslægen i samme Anledning — saa tror jeg,